

ERIC de NOORMAN

DE SULTAN VAN AKALIM — DE GEHEIMZINNIGE BRON

ERIC de Noorman

HANS G KRESSE.

Het Water des Levens

ERIC de NOORMAN

HANS G. KRESSE

DE SULTAN VAN AKAIIM — HET STENEN AFGODSBEELD

HET WATER DES LEVENS — DE ONDERGANG VAN ATLANTIS

de avonturen van
2
ERIC de NOORMAN
DE SULTAN VAN AKAIIM
HET WATER DES LEVENS
HET STENEN AFGODSBEELD
HANS G. KRESSE

De avonturen van Eric de Noorman

IV

De Steen van Atlantis

HANS G.
KRESSE

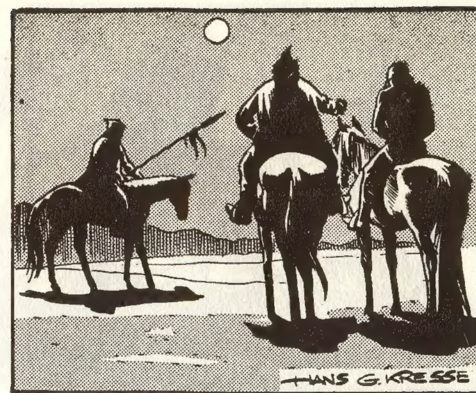

Nadat Eric er met veel moeilijkheden in geslaagd was, Winonah uit de klauwen van de Sultan van Akaiim te verlossen, hebben zij in een vissersdorp hun paarden geruild voor een kleine schuit en mondvoorraad. Nu worden er toebereidselen getroffen om naar het Noorden te varen, waar koning Wogram van Noorwegen op zijn zoon en opvolger wacht... Eric en de dwerg, trouwe makker in zovele benarde avonturen, houden toezicht bij het laden van hun schip. Het besef misschien over een paar maanden weer in zijn geboorteland terug te zijn, stemt Eric verheugd; tóch valt er een schaduw over zijn toekomst: De twee geheimzinnige mannen die hem tijdens zijn verblijf bij het woestijnvolk in het oog hielden, staan vanaf een heuveltop de toebereidselen tot het vertrek gade te slaan. „Vanavond," gromt een van hen. En zijn sombere makker antwoordt: „Dzilah zal ons rijkelijk belonen." Daarna verwijderen zij zich achter een terreinplooi... Die avond, als Eric de wacht betrokken heeft bij zijn kleine bootje, sluipen twee donkere gedaanten door de nacht. Zij zijn gewapend met lange stenen bijlen... Behoedzaam sluipen zij tot bij de plek waar Eric zit en dan springt een van hen geluidloos naar voren...

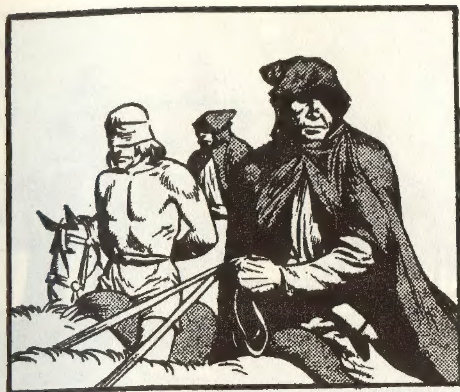

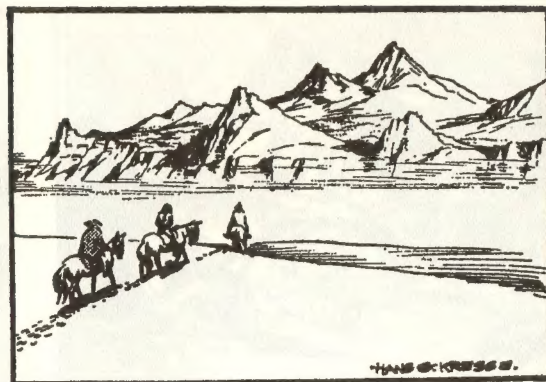

Voordat Eric gelegenheid krijgt zich te verdedigen, wordt hij verdoofd door een harde klap op zijn hoofd... Zonder een kik te geven zinkt onze held ter aarde. „Kom," fluistert de bedrijver van de aanslag, en te zamen met zijn makker tilt hij het slappe lichaam van de Noorman op. Alles is zo snel in zijn werk gegaan, dat niemand in het slapende kamp iets hoorde. IJlings wordt Eric door de twee ongure kerels uit de lichtkring gedragen.

Met de bewusteloze Eric tussen zich in begeven zij zich naar een klein palmbosje waar drie paarden gekoppeld staan. Inmiddels is Eric weer bijgekomen, maar een grote hand maakt hem het spreken onmogelijk. Met stevige koorden wordt de prins gebonden en dan tilt men hem op een paard. Een der mannen geeft een gefluisterd bevel en het kleine troepje zet zich in beweging in de richting van de door de maan beschenen woestijnvlakte, die zich tot aan de horizon uitstrekt...

Geen woord wordt er gewisseld. Als schimmen rijden de mannen door de nacht, hun paarden tot steeds grotere spoed aanzettend. Buiten de gezichtskring van het dorp wordt halt gehouden en Eric wordt geblinddoekt. Hij is volkomen overgeleverd aan zijn twee ontvoerders . . . en terwijl ze af en toe gespannen achterom kijken, wordt de tocht in de grootste stilzwijgendheid voortgezet.
Inmiddels heeft Pum-Pum ontdekt, dat zijn grote vriend verdwenen is en hard lopend begeeft hij zich naar Winonah, om haar deze ontdekking mee te delen. Als de priesteres, met Dzogolo op onderzoek gaat, bemerkt zij een aantal voetstappen in de zandgrond en een grote angst maakt zich van haar meester . . .
Onder de bewaking van zijn twee raadselachtige ontvoerders, wordt Eric steeds verder de onmetelijke woestijn ingeleid. Dagen zijn zij nu reeds onderweg en eindelijk doemt aan de horizon een bergmassief op . . . Daarheen richten de mannen hun paarden . . .

Erics ontvoerders zetten hun paarden tot grotere spoed aan en opeens staan zij aan de rand van een onpeilbare afgrond... Uit de nevelige diepten doemen de steile, kale rotswanden van een kolossaal tafelland op... De mannen schijnen de weg te kennen. Zonder een ogenblik te aarzelen leiden zij hun paarden naar een soort natuurlijke brug, een door wind en water vervormde rots en beginnen de afdeling in de vallei. Hoewel Eric geblinddoekt is, voelt hij aan de bewegingen van zijn rijdier dat zij zich op een hellend vlak bevinden. Moeizaam vorderen zij. De paarden zijn zenuwachtig, als zij de diepe kloof naast zich ontwaren, maar de geheimzinnige mannen leiden de dieren met vaste hand. Na een inspannende tocht bereiken zij de bodem van de afgrond. Dwars door de nevelslierten, die voor een goed deel het zicht belemmeren, begeven zij zich naar een smalle kloof in de hoog oprijzende wand... Slechts een ingewijde zou in staat zijn, deze smalle spleet te vinden. Dan leidt de aanvoerder het troepje de donkere diepten van de kloof binnen.

Hier, merkt Eric, gaat het weer bergopwaarts. Een nauw, kronkelend pad, waar op sommige punten de paarden bijna niet kunnen lopen, wijst vanzelf de weg. Na enkele uren door de duisternis voortgereden te hebben, komen de mannen aan de uitgang van de smalle rotsspleet, en hier wordt Eric zijn blinddoek afgenomen. Argwanend kijkt onze Noorman om zich heen: Een kale, rotsachtige vlakte strekt zich voor hem uit; blijkbaar de opgedroogde bedding van een brede rivier. In de verte doemt als een blauwe lijn, een uitgestrekt woud op en hierheen wenden de mannen hun paarden. Uit het feit, dat men hem zijn blinddoek heeft afgedaan, begrijpt Eric, dat zij zich in een landstreek moeten bevinden waaruit een onbekende nooit kan ontsnappen. Vluchten zou dus tot niets leiden. Zuchtend legt hij zich bij zijn vreemde toestand neer en tegen de avond bereiken Eric en zijn ontvoerders de eerste uitlopers van het oerbos: Een rollend landschap van wouden, aan alle kanten omgeven door hoge bergruggen. Eric weet niet dat hij zich in het geheimzinnige rijk van Dzilah bevindt, waaruit nog nooit een vreemdeling levend is teruggekeerd . . .

Zwijgend vervolgen de mannen hun weg. Het oerwoud wordt steeds dichter en ten laatste moet mȩn de paarden achterlaten. Te voet gaat het nu verder door het dichte kreupelhout . . . 's Avonds, als het kamp voor de nacht is opgeslagen, tracht Eric te weten te komen waar hij zich bevindt en wat de bedoeling is van deze geheimzinnige ontvoering. Maar zijn twee bewakers geven geen antwoord . . . Een onbehaaglijk gevoel maakt zich van hem meester. Het land waarin zij zich bevinden, heeft een eigenaardig karakter. Vreemde bomen groeien dicht opeen en uit de oerwoudnacht dringen onbekende geluiden tot hen door . . . De volgende morgen wordt de tocht voortgezet. Eric merkt op dat de mannen voorzichtiger voorwaarts gaan en hij leidt daaruit af, dat zij onraad vrezen. Het spreken wordt hem verboden en met een zeer onprettig gevoel loopt Eric achter zijn geleiders. Geen van drieën bemerkt dat de takken van een hoge boom langzaam opzij worden geduwd en een monsterachtig mannetje hen met flikkerende ogen bespiedt . . .
En in de onmetelijke woestijn volgen drie vermoeide reizigers het door Eric en zijn ontvoerders gemaakte spoor. Het zijn Winonah, Dzogolo en Pum-Pum die, omdat zij geen paarden meer bezitten, te voet hun vriend achterna gaan.

Eric, die door zijn gebonden handen vrijwel weerloos is, slaat onrustig de gedragingen van zijn bewakers gade. Deze vorderen slechts met de grootst mogelijke voorzichtigheid en staan ieder ogenblik stil om te luisteren. Een vreemd, klagelijk geluid klinkt plots op uit de diepte van het woud en geschrokken staan de mannen stil . . . „De harige mannen," fluistert één der grote kerels schor en de toon waarop hij dat zegt, bezorgt Eric kippevel. Weer horen zij het klagend gehuil en nu komt hetzelfde gehuil van verschillende kanten. Juist als het kleine troepje op een open plek is, verscheurt een door merg en been gaande kreet de stilte en tot zijn schrik ziet Eric vreemde wezens overal om hem heen uit de bomen vallen . . . De twee bewakers trachten zich te verdedigen en een van hen schreeuwt angstig: „Dzilah! Hulp!" Van een gevecht is geen sprake. De overmacht is zo groot, dat de drie mannen in minder dan geen tijd overmeesterd zijn.

Bij het zien van Erics goudblonde haren geraken de mannen in grote opwinding. Een van hen springt naar voren en snijdt met een haal Erics koorden door. De wezens beginnen opgewonden te babbelen in een taaltje dat Eric maar nauwelijks kan volgen. Het lijkt erop dat zij hem met een zekere eerbied behandelen. Onze held begrijpt er niets van, maar kwaad kan het niet. Nu worden de gevangenen onder bedreiging van stenen speren voortgedreven en in een opening in het woud ziet Eric een primitief dorp van ruwe takkenhutten.

Erics voormalige bewakers, de geheimzinnige mannen, worden niet erg zachtzinnig in een stevige hut gedreven. Hijzelf wordt onder eerbetoon voor een grote behaarde kerel gebracht en een van zijn bewakers doet een opgewonden verhaal ... Hij heeft het over „een zoon van de zon," voor zover Eric het kan begrijpen. Nu begint de grote behaarde man, die het opperhoofd schijnt te zijn, langzaam en bedachtzaam te spreken: „Wees welkom, machtige zon. Breng ons geluk! Het is goed dat gij gekomen zijt. Gij kwaamt beslist voor ons, ongelukkigen, om ons moed in te spreken en onze vijanden — zij zijn vele — te vernietigen. Wij zullen een hut voor u bouwen." De man heeft op een zangerige toon gesproken en onder het zingen van een eentonig lied wordt Eric vriendelijk, maar zeer beslist, een hut binnengebracht. Men voorziet hem van eten en drinken. Tot zover heeft men hem geen kwaad gedaan. Als onze held echter ziet dat er een grote schildwacht voor zijn deur wordt geplaatst, voelt hij zich iets minder op zijn gemak. Het is duidelijk dat men hem beschouwt als een bovennatuurlijk wezen. Maar ondanks dat, is zijn toekomst onzeker en Eric weet nog niet wat de harige mannen met hem van plan zijn. Misschien willen zij hem wel offeren ... Hij besluit dit alles niet af te wachten en nog diezelfde nacht sluipt hij omzichtig tot achter zijn bewaker en grijpt de man bij de keel ... Net op het laatste ogenblik weet Eric een waarschuwende schreeuw te voorkomen en nu begint een gevecht op leven en dood ...

In de grootste stilte wordt het gevecht geleverd. Maar Eric is in het voordeel doordat hij zijn tegenstander verraste. Het enige gevaar dat hem dreigt, is dat men de vechtenden zal ontdekken. In Erics ijzeren greep, verslapt de harige man langzaam en Eric trekt het lichaam in de schaduw van de hut. Vlug neemt hij wat voedsel mee en wapent zich met de speer van zijn tegenstander. Dan glipt hij stil als een schim langs de hut in de beschermende duisternis van het oerwoud...

Hoewel Eric nu vrij is, blijft zijn toestand vérre van aanlokkelijk. Hij bevindt zich temidden van allerlei gevaren in een wildvreemd gebied. Zo snel mogelijk verwijdert hij zich van het slapende dorp der harige mannen. Bij zonsopgang is hij reeds enkele mijlen van zijn belagers verwijderd. Maar nu ... waarheen!? Doelloos trekt hij door het oerwoud. Vreemde geluiden vergezellen hem op zijn tocht en met de dageraad ontwaakt tevens het dierlijk leven van dit voorwereldlijk landschap. Een geritsel in de struiken vóór hem doet hem opkijken en daar schuifelt een monsterhagedis sissend van onder de varens te voorschijn. Stevig omklemt Eric zijn primitieve speer en wacht grimmig de aanval van deze vreemde vijand af...

Met een nijdig gesis springt het reptiel sneller dan men zou verwachten op onze held af. Deze weet nog juist de giftige tong te ontwijken en stoot gelijktijdig toe . . . Het is een gelukkige stoot: het wapen treft het monster in de nek. Met een gerochel zakt het op de grond en Eric zet zijn tocht zonder bestemming voort. Tegen de middag nuttigt hij zijn voedsel. De zon schijnt onbarmhartig op zijn blonde haren en de Noorman zoekt bescherming in de schaduw van de struiken. Maar het wemelt hier van ongedierte en een grote spin doet hem weer even snel van onder de bladeren vandaan vluchten.

Doelloos zwerft Eric verder. De dagen rijgen zich aaneen en zijn krachten raken uitgeput door gebrek aan voedsel en bovenal aan drinken. Dreigend en dodelijk rijst het woud rond hem op . . . Eindelijk begeven hem zijn krachten. In een klein bamboebosje zinkt hij uitgeput op de weke, stinkende grond. Hij probeert nog in de schaduw te kruipen, maar dit lukt hem niet meer. Met een zwakke zucht verliest hij het bewustzijn, een gemakkelijke prooi voor jagende roofdieren, waarvan het in deze wouden wemelt . . .

Terwijl Eric in de jungle van het geheimzinnige rijk van Dzilah ten dode lijkt opgeschreven, is het Winonah en haar twee vrienden gelukt, door de sporen te volgen, in de vallei te komen die de hoogvlakte omgeeft. Hier weten zij echter niet meer welke kant ze op moeten gaan. Ieder spoor ontbreekt op de harde rotsbodem... Een begaanbaar pad of uitsteeksels in de steile rotswand om het klimmen te vergemakkelijken kunnen zij niet ontdekken. Besluiteloos wandelen zij rond en het lijkt erop, dat hier hun tocht eindigt... en Eric voorgoed voor hen verloren is.

In het bamboebosje ligt de roerloze gedaante van de jonge Noorman te blakeren in de hete zon... Eensklaps wordt het gebladerte opzijgeschoven en een vreemd uitgedoste krijgsman verschijnt. Op zijn hoofd draagt hij een grote kap van buffelhuid met horens, zijn huid is donker en hij heeft een breed, plat gezicht. Bij het zien van de bewusteloze Eric gaat de man verwonderd enkele stappen achteruit en op een zachte roep verschijnt een tweede. „Haren van goud," fluistert de één... En de andere antwoordt: „Een opperwezen..." Dan komen zij langzaam en sluipend naderbij.

Als uit een diepe droom ontwaakt Eric en met bonzend hoofd tracht hij zich op te richten . . . Alles is wazig en flauwtjes meent hij de vormen te onderscheiden van een tweetal mannen, die aarzelend naderen . . . Dit brengt hem tot zichzelf. Fluks grijpt hij de speer en wacht af. Als geen van de twee mannen aanstalten maakt hem aan te vallen, zegt Eric: „De zon," en wijst vervolgens op zijn hoofd. Hij probeert de mannen duidelijk te maken dat hij verdoofd werd door de zon op zijn onbeschermde hoofd . . . Maar de twee mannen begrijpen hem verkeerd. Zij denken, dat hij zeggen wil dat hij van de zon afkomstig is en bijgelovig knielen zij op de grond . . . Het kost onze held moeite de twee mannen duidelijk te maken wat hij eigenlijk bedoelt. Dan geeft één van hen de Noorman een slok uit zijn veldfles.

De twee vreemdelingen beduiden hem nu mee te gaan, en daar Eric te zwak is om tegen te stribbelen en de mannen bovendien zeer vriendelijk zijn, voldoet hij aan dit verzoek. Op zijn vraag waarheen men hem leidt, antwoordt de grootste: „Dzilah, de goede. Wij zijn krijgers van Dzilah." Er gaat Eric nu een licht op en vervolgens vertelt hij de mannen van zijn wedervaren met zijn twee geheimzinnige ontvoerders. Op zijn vraag wat dit alles betekent, zegt een van hen glimlachend: „Dzilah zal uitleg geven." Na een dagenlange tocht door het oerwoud onder bescherming van zijn twee gewapende begeleiders, komen zij aan een brede vallei. En daar, op een heuveltop, staat een groot, onheilspellend gebouw. Eén der mannen wijst met zijn speer en zegt: „Hier woont Dzilah!"

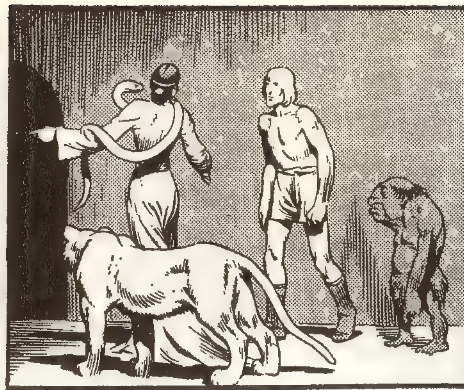

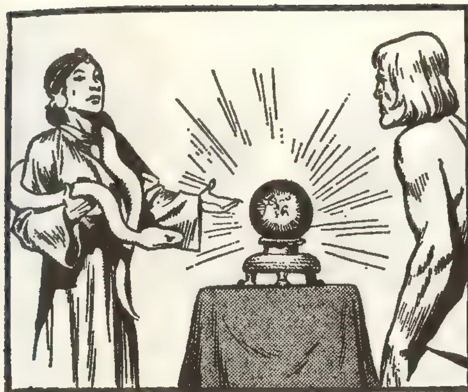
Een stenen trap van driehonderd en zestig treden voert naar een eigenaardige poort. Op een hoornsignaal van een der mannen zwaait een kleine deur in de poort geruisloos open ... Als Eric de vreemde omgeving opneemt, begint hij het te betreuren dat hij met de mannen is meegegaan. Maar daar is nu niets meer aan te veranderen. Binnen de poort zegt een der soldaten: „Loop rechtdoor en je zult Dzilah de wijze vinden." Terwijl Eric op deze aanwijzing de lange onheilspellende gang doorloopt, vraagt hij zich toch nieuwsgierig af wat deze Dzilah wel voor een man zal zijn ... Het einde van de gang is een zwart gordijn en als onze held dit terzijde schuift staat hij in een grote, sombere zaal. Op een troon, omgeven door een aantal schrikwekkende figuren zit een gedaante in een wit gewaad. „Treedt nader," zegt een zachte stem, en Eric gehoorzaamt. Tot zijn niet geringe verbazing ziet hij, dat de witte gestalte een jonge, mooie vrouw is, die hem nu door half toegeknepen ogen opneemt ... Een grote bleke slang ligt op haar schoot en wendt de kop met een kwaadaardig gesis naar Eric. Een eveneens sneeuwwitte leeuw met rode ogen slaat met zwiepende staart zijn komst gade. Op een zacht bevel van de vreemde vrouw trekken de dieren zich terug. Met een onbehaaglijk gevoel neemt Eric de zwijgende figuren naast de troon op, maar dan spreekt de vrouw: „Heb geen angst. Zij bestaan slechts omdat ik het wil. Wat brengt de blonde man tot Dzilah?"

Op de vraag van Dzilah, de geheimzinnige vrouw, vertelt Eric haar van zijn belevenissen. Rustig laat Dzilah onze held uitspreken en dan zegt zij: „De mannen, die u ontvoerd hebben, waren mijn knechten. Overal had ik mijn mensen heengezonden, om voor mij een man te zoeken die door zijn wilskracht, moed en kracht in staat zou zijn, voor mij een moeilijke, gevaarvolle opdracht uit te voeren. Ik geloof, dat de mannen die u vonden, geslaagd zijn, mijn vriend . . ."
Hoewel dit een compliment is, bevalt de toon waarop het gezegd wordt Eric niet helemaal. „Wij zullen nu kijken wat er met de twee mannen gebeurd is, die u bij mij, Dzilah, brachten. Volg mij!" Verwonderd vraagt Eric zich af hoe de vrouw dat kan zien over zo'n verre afstand, en nieuwsgierig volgt hij haar. De witte leeuw loopt grommend achter Eric aan . . . Zij komen in een klein, kaal vertrek waar op een tafeltje een zwarte bol staat . . . Gevolgd door Eric treedt Dzilah op de glanzende bol toe en fluistert: „Wijs mij de weg, magische steen; waar gingen twee van mijn mannen heen?"
Met een ongelovig gezicht kijkt Eric beurtelings van Dzilah naar de zwarte bol . . . en dan . . . langzaam ziet hij de bol verkleuren . . .

Er verschijnen beelden op het glas die langzaam vorm aannemen. Gespannen kijkt Eric toe . . . Dan zegt de vreemde vrouw somber: „Zie, blonde man. Mijn glazen bol geeft antwoord. De twee mannen die u ontvoerden zijn gedood door de harige mannen." Met een verbaasd gezicht heeft Eric dit alles meegemaakt en dan komt er een denkbeeld bij hem op . . .

Misschien zou de bol ook kunnen vertellen waar Winonah en haar twee makkers vertoeven. Eric vraagt de vrouw of zij hem dit kan laten zien en met een geheimzinnig lachje stemt zij toe. Weer wordt de bol aangeroepen en weer verschijnen er kleuren op. In gespannen aandacht kijkt Eric toe . . . Langzaam komt er een beeld op het vlak en dan ziet hij Winonah, Dzogolo en de kleine dwerg staan in een vallei. Ze schijnen een uitweg te zoeken. Langzaam vervaagt het beeld en de bol herneemt zijn zwarte kleur.

De raadselachtige vrouw knikt peinzend en zegt: „Uw vrienden bevinden zich in de steenvallei. Zij zullen nooit in staat zijn een toegang tot mijn rijk te vinden zonder hulp van een ingewijde . . ." Somber zit Eric een tijdje voor zich uit te staren en dan zegt hij: „Ik weet dat ik geen kans heb uit uw rijk te ontsnappen Dzilah. Sta dan mijn vrienden toe zich hier bij ons te voegen!" Even overdenkt de vrouw dit voorstel en dan knikt zij goedkeurend. „Dat is een goede gedachte van de blonde man," glimlacht zij. De heerseres van de bergvlakte slaat op een gong en twee krijgers verschijnen. Deze geeft zij opdracht een patrouille uit te zenden om de vrienden van Eric naar de burcht te brengen.

Als de kleine expeditie er op uitgetrokken is, breekt er voor Eric een tijd aan van angstige spanning. Dzilah weet zijn gedachten echter op een handige manier af te leiden en laat de jonge Noorman vertellen van zijn vele avonturen . . . Eindelijk kondigt een hoorngeschal de terugkomst van de patrouille aan en niet lang daarna werpt Winonah zich in Erics armen. Zo groot is de vreugde van het weerzien bij de vier mensen, dat geen van allen ziet hoe langzaam een gordijn opzijgeschoven wordt. Stil, maar met gloeiende ogen, neemt Dzilah Winonah op . . .

Een zacht gekuch doet de vier vrienden opkijken en daar zien zij Dzilah voor zich staan. De witte slang schuifelt onhoorbaar de gang in en bij het zien van dit monster maakt de arme dwerg van ontzetting een luchtsprong. Dzilah verzekert het kleine mannetje echter dat hij niet bevreesd behoeft te zijn.

Ter ere van het gelukkige weerzien laat Dzilah een groot feestmaal aanrichten. Allen eten met smaak, behalve de dwerg, die met wantrouwen de schotels bekijkt, als was hij bevreesd vergiftigd te worden. En het instinct van het mannetje – zoals veel later zou blijken – was er niet ver naast. De dwerg kijkt steeds met wantrouwen om zich heen en hij ziet best de blikken van vijandschap waarmee Dzilah Winonah opneemt . . . Als het feestmaal teneinde loopt, kucht de geheimzinnige vrouw en zegt met zachte stem: „Thans zal ik openbaren, waarom mijn blonde vriend in mijn rijk is. Hij zal horen, welke opdracht ik hem geven zal . . .

Ogenblikkelijk wordt het stil in de zaal. „Ik ben jong," begint Dzilah met een raadselachtige glimlach, „en niet lelijk, is het wel? Welnu, ik, Dzilah, beschik over magische krachten. Men noemt mij wel . . . een tovenares. Ik heb machten tot mijn beschikking, waarmee ik mens en dier kan beheersen. Alleen heb ik niet de macht over het leven. Ver, ver weg in de bergen, woont een oude man. Hij is de bewaker van een bron die het levenswater voortbrengt. Men zegt dat deze oude man vele duizenden jaren oud is. Dat komt omdat hij zelf iedere vijftig jaar van het levenswater drinkt. De duizendjarige bewaker van de bron des levens beschikt daarbij over een vreselijke kracht: ieder die hem in de ogen kijkt, wordt zijn willoos werktuig en is ten eeuwige dagen gedoemd zijn slaaf te blijven. Reeds zijn vele van mijn dapperen erop uitgetrokken om voor mij het water des levens te bemachtigen . . . Zij keerden nooit terug . . . Mijn toverkrachten zijn niet opgewassen tegen de duizendjarige wijsheid en geestkracht van de oude van de rots, omdat ik het levenswater niet bezit. Zo mijn blonde held mij een flesje met levenswater kan brengen, zal ik hem rijkelijk belonen en hem de vrijheid geven." Na de woorden van de tovenares heerst er een ogenblik stilte in de zaal. Eric overdenkt het voorstel maar hij beseft wel, dat hij weinig kans heeft. Als hij de opdracht niet op zich neemt, zal hij nooit Noorwegen terugzien . . . „Ik neem de opdracht aan," zegt hij kalm als mij en mijn vrienden de vrijheid hergeven wordt, ná mijn terugkomst met het water des levens!"

Kort na het besluit van Eric te trachten het water des levens te bemachtigen, komt reeds de dag van vertrek. Hij krijgt van Dzilah een boog en een koker met tien pijlen. „Als gij deze pijlen afschiet, zult gij altijd in de roos treffen. Er zullen altijd tien pijlen in de koker zijn, hoeveel gij er ook afschiet." Ietwat ongelovig bekijkt Eric de vreemde gift; maar afwachten of de vrouw de waarheid gesproken heeft. Dan geeft zij hem nog een weitas: „In deze tas is een flesje met water en een stuk brood. Eet en drink ervan zoveel ge wilt: de voorraad zal nooit opraken. Nu moet ik u nog een raad geven, die ge goed in acht dient te nemen: *Kijk de oude nooit in de ogen,* want dan zijt gij verloren! Zo ge genoeg zelfbeheersing hebt, zal u geen leed geschieden. *Maar zorg ervoor, de blikken van de duizendjarige te ontwijken!"* Met deze raadgeving neemt Eric afscheid van Dzilah. Zijn vrienden begeleiden hem naar de poort.

„Ik wilde dat je niet ging," fluistert Winonah. „Ik ben niet gerust." Eric geeft haar een opbeurend antwoord en na een laatste afscheid van de zijnen begint hij zijn lange, onzekere tocht naar de bron van het Water des Levens.

Dzilah heeft onze held nauwkeurig verteld hoe hij gaan moet, en Eric waakt ervoor niet van de voorgeschreven weg af te wijken . . . Tegen de middag begint zijn maag te knorren en als hij een hert ziet wegschieten tussen het onderhout, besluit hij zijn „toverboog" eens te beproeven. Het is een schot dat in gewone omstandigheden weinig kans op succes gehad zou hebben. Maar de pijl vindt het doel zonder te missen . . . Vol verwondering kijkt Eric in zijn pijlkoker, waar tot zijn verbazing, reeds een nieuwe pijl in zit. Met een tevreden gefluit snijdt Eric de beste stukken van het dode hert en hervat zijn tocht. 's Avonds ontsteekt hij een klein vuurtje en roostert het vlees. Daarna legt hij zich te rusten en is al spoedig in een diepe slaap verzonken. Hij merkt niet hoe het lichaam van een grote slang zacht langs een boomstam naar beneden glijdt. De venijnig gloeiende oogjes van het reptiel staren onafgebroken naar de slapende man en sissend maakt het dier zich klaar om aan te vallen . . .

Als door een zesde zintuig gewaarschuwd ontwaakt Eric en angstig kijkt hij rond . . . Bij het zien van de monsterachtige slang stolt hem het bloed bijna in de aderen. Langzaam schuift de slang langs de stam omlaag. Eric is enkele ogenblikken volkomen gehypnotiseerd, maar dan herkrijgt hij zijn zelfbeheersing . . . Met een geweldige sprong is hij buiten het bereik van de zich tot de aanval oprichtende slang en slingert het ondier een brandende tak uit het vuur tegen de kop . . . Zonder af te wachten of het dier getroffen is, duikt Eric met grote sprongen de donkere wildernis in en, struikelend en weer opstaand, baant hij zich een weg door de wirwar van takken en bladeren. Hij denkt er niet aan dat hij zich temidden van op roof uit zijnde wilde dieren bevindt, die hem ieder ogenblik vanuit het donker kunnen bespringen . . .

Alsof de duivel hem op de hielen zit, rent Eric voort. Pas als hij meent dat hij buiten gevaar is, staat hij hijgend stil en luistert... In de verte brult een roofkat. Van de slang geen spoor. Eric besluit zijn tocht maar voort te zetten en de volgende ochtend is hij een flink stuk opgeschoten. Het wemelt in het oerwoud van wilde dieren. Herten en antilopen, wilde zwijnen, maar ook wolven kruisen zijn pad; gelukkig schijnen deze dieren niet gesteld te zijn op een gevecht met mensen. Onze held hoopt slechts, dat hij niet het ongeluk heeft een van de grote roofdieren te ontmoeten... Zijn weg voert hem langs een traag stromende rivier. Hier, heeft Dzilah hem verteld, moet hij ergens oversteken. Hij heeft honger en de Noorman besluit, alvorens de rivier over te steken, in de schaduw van de varens wat te eten. Net als Eric op het punt staat te gaan zitten, verscheurt een gebrul de stilte... Het volgende ogenblik steekt een groot roofdier de machtige kop tussen de takken door, en met een tweede gebrul stort hij zich op onze held.

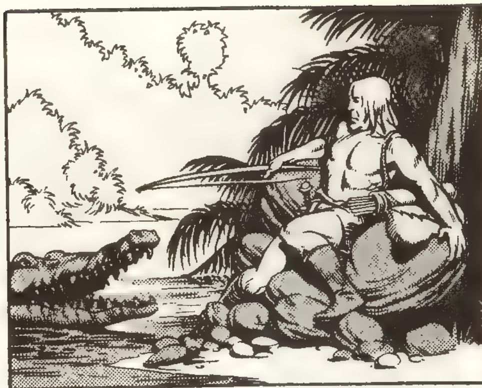

Daar het te laat is om een pijl op de pees te leggen is de rivier de enige uitweg. Met een koene sprong laat Eric zich hals over kop voorover vallen en hij voelt de scherpe klauwen van de roofkat langs zijn benen schuren. Kwaadaardig grommend en blazend staat het beest toe te kijken, hoe zijn buit hem ontglipt en Eric kan niet nalaten de grote kat eens lekker uit te lachen. De boog en de pijlkoker bemoeilijken hem het zwemmen. Een zwakke rimpeling van het wateroppervlak trekt zijn aandacht en een monsterachtige kop komt te voorschijn. Een nieuw, nog groter gevaar bedreigt hem nu. Een krokodil nadert met vervaarlijke snelheid en Eric zwemt uit alle macht om tijdig de andere oever te bereiken. Maar hoe hij zich ook inspant, het monster wint gestadig terrein . . .

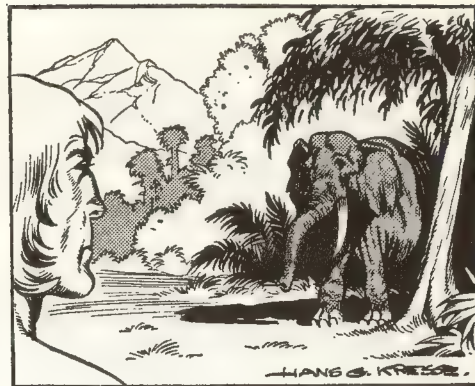

Als hij de hete adem van de krokodil reeds meent te voelen, neemt Eric een laatste redmiddel te baat. Hij haalt diep adem en duikt onder. Als was hij in het water geboren, zo snel verplaatst hij zich. Nog enkele meters en onze held heeft de oever bereikt . . . Hijgend klautert Eric uit het water, net op tijd; de muil van de krokodil slaat dicht met een luide klap. Rillend van afgrijzen maakt onze held zich uit de voeten, maar nu kruipt ook het grote watermonster tegen de oever op en nadert met een voor zo'n log dier merkwaardige snelheid. Nu grijpt onze jonge Noorman een pijl uit de koker en met een scherp „twang" vliegt het projectiel op het doel af. Als geleid door een geheimzinnige kracht treft het het ondier in het oog en met een gerochel stort de krokodil ter aarde. Zuchtend van opluchting keert Eric zich om en vervolgt zijn weg naar de rots van het Water des Levens.

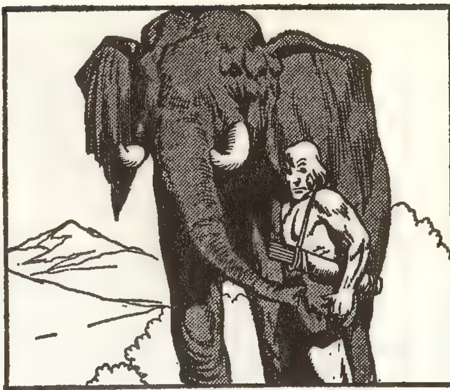

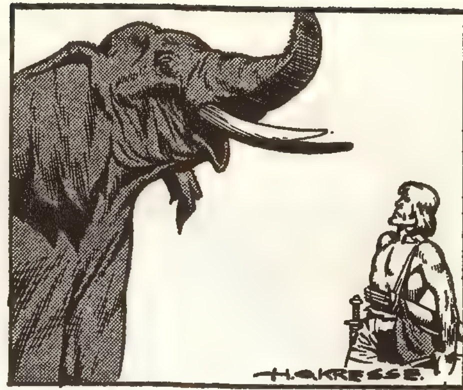

Langzamerhand wordt het woud minder dicht en ten lange leste bereikt Eric een met kleine boomgroepjes bezaaide steppe. Aan de horizon doemen de bergen op en daar, hoog in de wolken, moet zich de spelonk bevinden waar de duizendjarige oude zijn griezelige heerschappij uitoefent. Onze held nuttigt wat van zijn nooit oprakend brood en drinkt enkele slokken van het water. Het blijkt dat de tovenares toch wel de waarheid gesproken heeft. Ook zijn pijlen, waarvan hij er al verscheidene verschoten heeft, zijn nog steeds tien in getal. In de namiddag is hij de bergen dicht genaderd en nu ziet hij dat een ring van bomen de uitlopers van het gebergte omgeeft. Een ogenblik staat onze held stil en neemt de omgeving op. Dan hoort hij echter een eigenaardig briesend geluid. Hij keert zich om en ziet een kolossaal dier, dat hem langzaam en snuivend nadert . . .

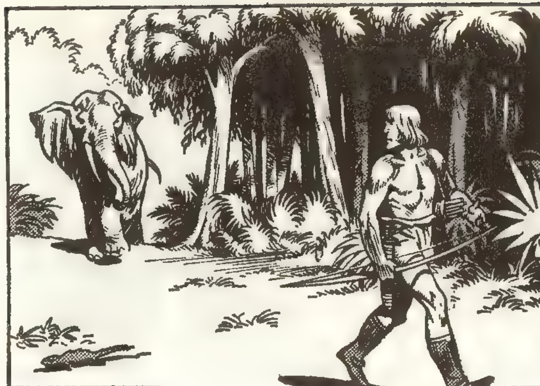

Verschrikt gaat Eric onwillekeurig enkele stappen achteruit. Zo'n beest heeft hij nog nooit ontmoet; het is het vreemdste schepsel dat hij ooit gezien heeft. Tot zijn niet geringe verontrusting rukt het machtige dier zonder de minste moeite een armdikke tak van een boom en begint met smaak de bladeren op te peuzelen ... Intussen nadert de olifant langzaam en bedachtzaam de besluiteloze Eric. De grote oren wapperen en hij maakt een zacht geluidje ... Op alles voorbereid legt Eric een pijl op de pees en spant zijn boog ... Het machtige dier schijnt evenwel geen boze bedoelingen te hebben. Is dit óók de invloed van Dzilah's geheimzinnige krachten? ... Nu is het beest zo dicht genaderd, dat de lange slurf Eric aanraken kan. Vol ontzag bekijkt onze held de lange slagtanden en de dikke, geplooide huid. Maar dan heeft hij zijn aandacht voor iets anders nodig. De olifant steekt zijn slurf vooruit en snuffelt bedachtzaam in de buurt van Erics weitas. Met een klein, vingervormig uitsteeksel probeert het dier de klep op te lichten, maar als dat niet gaat steekt hij zijn slurf in de lucht en laat lange, ontstellende trompetklanken horen ...

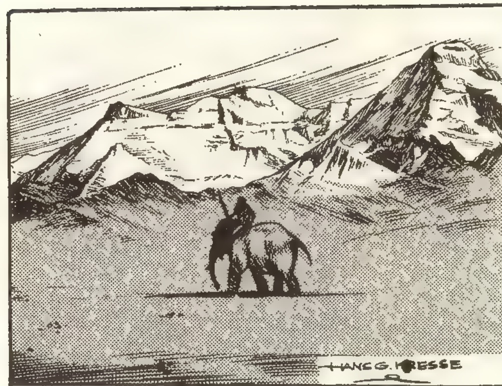

Eric begint iets van de gedragingen van het kolossale dier te begrijpen. Weer tast de slurf naar de weitas ... Het beest begint ongeduldig op zijn poten te wiegelen en trompettert met nadruk. Eric breekt een groot stuk brood af en houdt dat op zijn vlakke hand. Ogenblikkelijk komt de slurf naar voren en gulzig wordt het verorberd. Eric schat de inhoud van het machtige lichaam en het lijkt hem dat als hij de olifant moet voeren tot het beest genoeg heeft, hij de eerste dagen nog niet klaar zal zijn. Maar gelukkig, na een paar hompen brood schijnt het dier tevreden gesteld. Voorzichtig sluipt Eric langs het machtige dier heen en zet er de pas in. De olifant blijft besluiteloos staan, draait zich dan langzaam om ... en begint hem als een schoothondje te volgen. Onze held gooit er nog een schepje op, maar durft niet hard te lopen. Schichtig kijkt hij af en toe achterom, maar nog steeds loopt de olifant trouw achter hem aan ... Het is een vreemde toestand. Tegen het vallen van de avond schijnt het dat Eric zijn lastige begeleider kwijt is, tenminste, hij ziet hem nergens meer. Tevreden maakt hij een klein vuur en hangt een stukje vlees te roken. Maar hij zou niet lang van zijn rust genieten; het kraakt in de struiken en met veel gedruis ziet Eric tot zijn grote wanhoop de olifant binnen de lichtkring opdoemen. Het dier blijft op een afstand staan wiegelen op de poten en knabbelt, schijnbaar volkomen tevreden met de gang van zaken, op een mals takje ..., terwijl hij Eric met zijn kleine slimme oogjes onafgebroken aanstaart.

De toestand werkt op Erics lachspieren. Daar hij niet weet wat hij met het grote beest beginnen moet, laat hij het maar zo en legt zich ter ruste, waarna hij spoedig in een diepe slaap valt. De volgende morgen is het eerste wat hij ziet, de olifant, die nog op de plaats staat waar Eric hem de vorige avond het laatste zag . . . Onze held krabt zich eens achter z'n oren en besluit het dier maar weer een paar hompen brood te voeren. Dit schijnt bij de kolos wel in de smaak te vallen. Dan krijgt Eric opeens een idee; als hij eens probeerde het beest als rijdier te gebruiken . . . Met een zachte stem lokt hij de olifant onder een boom en dan klimt hij snel langs de stam. Voorzichtig zet onze held zijn voet in de nek van het beest, wat ogenblikkelijk een luid getrompetter ten gevolge heeft. Gespannen wacht Eric af . . . Maar niets gebeurt en nu waagt de jonge Noorman het zijn volle gewicht op de nek van het dier te laten rusten. Ook dit gaat zonder ongelukken en als Eric zachtjes de boog tegen de zijde slaat, zet het dier zich schommelend in beweging. En gezeten op de rug van een machtige wilde olifant zet Eric zijn tocht naar de bron van het levenswater voort . . .

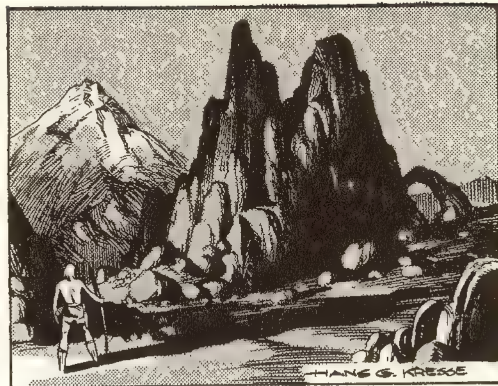

Eric maakt nu heel wat sneller voortgang. Ook hoeft hij nu niet meer bang te zijn voor ontmoetingen met wilde dieren. Meermalen ziet hij een grote kat of een troepje wolven schuw wegsluipen bij de nadering van zijn groot rijdier . . . Langzamerhand wordt het landschap eentoniger . . . De bomengroei houdt op en hier beginnen de uitlopers van de bergen. Tenslotte komt hij bij de bergpas die hem door Dzilah beschreven is en hier besluit hij afscheid te nemen van zijn grote vriend. Na de olifant tot stilstand gebracht te hebben aan de rand van een steile helling, laat onze prins zich fluks van de rug afglijden en na voor de laatste maal een paar handen vol van het nooit minder wordende brood aan het dier gegeven te hebben, zet Eric zijn tocht voort te voet. Tot afscheid heft de olifant de slurf op en laat een lang getrompetter horen . . .

Zijn weg voert haast onmerkbaar bergopwaarts. Hier groeit nog geen grasspriet. De omgeving is dor en kaal en hoe hoger hij stijgt, hoe kouder het wordt. De stilte is hier bijna beklemmend. Vanuit de verte dringt heel zwak, het trompetgeluid van de olifant tot hem door . . .
Argwanend kijkt onze held om zich heen. Hij verwacht ieder ogenblik, dat er iets onverwachts zal gebeuren . . . Omkijkend ziet hij het landschap als een kleine fijn uitgewerkte landkaart beneden zich liggen. Onwillekeurig rilt Eric. Hij weet niet of het komt door de steeds vinniger wordende koude. Als de zon achter de kim verdwenen is en de duisternis invalt over het sombere landschap bereikt hij eindelijk zijn bestemming: de rots van het Levenswater . . . Kaal, ongenaakbaar en zwart rijst zij op in de kleurloze lucht. Aarzelend nadert Eric en hoewel hij lang geen lafaard is, kan hij een rilling niet onderdrukken . . .

Geen geluid verstoort de beklemmende stilte . . . Langzaam valt de avond en daar Eric er niets voor voelt zich in het halfduister in onbekende gevaren te begeven, besluit hij onderaan de rots zijn nachtleger op te slaan. Overmand door vermoeidheid zinkt hij weldra in een weldadige slaap. De volgende morgen aanvaardt Eric de beklimming van de zwarte rots. Naderbij komende ontwaart hij een brede, verweerde trap, welke verdwijnt in het halfduister van een gapende spelonk. Omzichtig begint hij de trap te bestijgen. Er schijnt geen einde aan te komen. De treden zijn half uitgesleten en met een laag stof bedekt, waaruit onze Noorman afleidt, dat hier sinds lang niemand gelopen heeft. Eindelijk is de hoogste trede bereikt. Hij bevindt zich op een kleine hoogvlakte, waar aan één kant een onpeilbare afgrond gaapt. Links voor zich uit ziet Eric een nauwe spleet. Het is de enige weg die hem overblijft en argwanend betreedt Eric de doorgang . . .

Voetje voor voetje gaat hij vooruit en voorbij een bocht staat hij weer in het buitenlicht . . . Bijna op hetzelfde ogenblik deinst hij verschrikt achteruit . . . Een wonderlijk, onheilspellend schouwspel ziet hij daar. Op een open ruimte, met rotsblokken bezaaid, zit de oude, omgeven door een aantal schrikaanjagende wezens . . . Een dode boom, haast kleurloos door de inwerking van het weer, staat als een schildwacht voor de spelonk, waarin zich de bron met het levenswater moet bevinden. Men heeft hem gelukkig nog niet opgemerkt, maar toch schijnt de oude onraad te vermoeden, want zijn vurige ogen gaan spiedend rond . . . Nog meer trekt Eric zich in de schaduw van de rotsen terug en hij overlegt, wat hem het beste te doen staat. Eensklaps krijgt hij een idee! Hij neemt snel een pijl uit zijn koker en legt aan. Misschien kan hij de griezelige oude op deze manier onschadelijk maken; Dzilah's pijlen bezitten immers toverkracht. Langzaam spant Eric de boog en mikt op het hart van de duizendjarige.

Met een scherpe trilling vliegt de pijl het doel tegemoet. In de doodse stilte kan Eric het projectiel door de lucht horen suizen en ook de oude heeft dit gehoord . . . Opkijkend ziet hij de pijl op zich afvliegen . . . Een hese kreet, vele malen teruggekaatst door de zwarte rotsen, waarschuwt zijn knechten dat er onraad is. Gespannen kijkt Eric toe; maar de adem stokt hem in de keel als hij ziet dat de pijl in plaats van de oude te doorboren, oplost en geheel verdwijnt wanneer hij vlak bij zijn doel is. Een schaterlach, die Eric een rilling bezorgt, schalt op . . . De oude is onkwetsbaar . . . Zelfs Dzilah's toverkunsten richten hier niets uit. Een bijgelovige vrees grijpt onze held aan, maar reeds vraagt een ander gevaar zijn aandacht. De wezens, die in de loop der duizenden jaren het slachtoffer geworden zijn van de oude, naderen onder het uitstoten van akelige kreten en in minder dan geen tijd is Eric in een hevig gevecht gewikkeld met deze griezelige schepsels.

Het ziet er ernstiger uit dan het is. Hoewel de spookachtige wezens om Eric heenzwermen en trachten hem onschadelijk te maken, blijken hun krachten weinig te betekenen te hebben. Eric slaagt er dan ook zonder moeite in de aanval af te slaan. De gedrochten schijnen na hun eerste aanval niet veel lust meer te gevoelen de strijd met deze sterke tegenstander voort te zetten en staan in een wijde kring af te wachten wat Eric nu gaat doen . . . Deze aarzelt geen ogenblik meer . . . Met afgewend gelaat loopt hij snel langs de griezelige oude man heen. „Kijk mij aan!" krijst diens hese stem. „Kijk mij in de ogen!" Maar Eric denkt daar niet aan en wandelt vlug voorbij de gevaarlijke plek. Twee aapachtige kerels staan hem in de weg bij de ingang van de spelonk; met een paar klappen baant de Noorman zich een weg naar binnen . . . Achter zich hoort hij de haast huilende stem van de duizendjarige en het opgewonden gekwetter van diens akelige slachtoffers. Daar, in een donker gedeelte van de grot, ziet Eric de bron van het levenswater . . . Zacht klaterend stroomt het over een uitstekend rotsblok, om, nog vóór het de grond bereikt heeft, in het niet te verdwijnen. Met een tevreden zucht houdt Eric zijn flesje onder de dunne straal . . . Het lijkt, dat hij zijn doel reeds bereikt heeft . . .

In minder dan geen tijd is het flesje gevuld en na het zorgvuldig gesloten te hebben, maakt Eric zich gereed voor de terugweg. In de schaduw van de grot blijft hij even staan . . . Hij hoort de stem van de oude niet meer en ook de twee aapachtige bewakers van zoëven zijn geluidloos verdwenen. Een gevoel van nieuwsgierigheid bevangt hem. Hoe zou het gelaat van die oude kerel eruit zien? . . . Maar dan hoort hij in gedachten eensklaps de waarschuwende stem van Dzilah: *„Kijk de oude nooit in de ogen! Dan zijt gij verloren! Zorg ervoor de blikken van de oude te ontwijken!"* Een rilling loopt hem over de rug . . . Maar hij kan de Oude toch wel bekijken, zónder hem in de ogen te moeten ziet? Wéér grijpt de verleiding hem aan. Langzaam treedt Eric uit de schaduw van de spelonk te voorschijn en voorzichtig slaat hij zijn ogen op . . . Zijn blikken glijden van de voeten van de oude langzaam omhoog, langs de lange, witte baard, de tandeloze mond . . .

Eensklaps verstijft Eric . . . Twee vurige bollen stralen hem tegen. Het lijkt, of de ganse omgeving opgeslokt wordt door de stralende oogholten . . . Een kakelende lach klinkt op. Hier heeft de duizendjarige op gewacht . . . Als in een droom wankelt Eric voorwaarts; de blikken schijnen hem te willen verzengen. Machteloos ontvalt hem het flesje met het duurgekochte levenswater en met de waanzinnige schaterlach van de oude in zijn oren, zinkt de Noorman bewusteloos op de grond . . .

Met een onwerkelijk gevoel ontwaakt Eric uit een diepe, uitputtende slaap. De zon staat hoog aan de hemel en verwonderd kijkt hij om zich heen . . . Hij bevindt zich op een rotsplateau. Allerlei vreemde wezens duiken op uit de holen en spelonken in de rotswand en hij voelt zich betast door koude, klamme handen. Verwezen kijkt Eric in de gezichten om hem heen. Hij hoort hun hese stemmen fluisteren: „Een van ons, broeder, komt! Laat ons een spel doen." „Wie ben ik?" vraagt hij zich af . . . „Waar kom ik vandaan, heb ik hier altijd gewoond?" Maar dan verstoort een akelige, rauwe stem zijn gedachten, en in de richting van het geluid kijkend, ziet hij een stokoude man met vurige, verlammende ogen. „Kom hier," krijst de oude en als een machine gehoorzaamt onze Noorman. „Jij hoort hier! Altijd . . . altijd, hoor je?" „Ja, altijd," stamelt Eric. „Waar was je vroeger?" vraagt de oude met zijn schorre stem. „Ik weet niet. Hier . . .?" „Ja, hier! Hahahahahahaha!" giechelt de stokoude kerel. Onder dit gesprek kijkt hij Eric doordringend aan en Eric voelt zijn krachten verslappen onder deze vreselijke blik.

„Ga heen," krijst de oude opeens. Eric voelt zich een oud man en strompelt over de rotsachtige grond tot hij, uitgeput, ter aarde zinkt en met een gekreun wegzakt in een diepe, diepe slaap. De vreemde wezens kijken toe met nietszeggende gezichten . . .

De dagen worden weken en de weken rijgen zich aaneen tot maanden. Nog steeds is Eric op de zwarte rots de gevangene van de Oude . . . Soms lijkt het hem, alsof hij hier altijd geleefd heeft en met zijn akelige vrienden speelt hij, als een kind, allerlei domme spelletjes. Maar toch zijn er dingen die hem bevreemden. Zo ziet hij dat slechts een deel van zijn metgezellen eet en alles rauw. De anderen schijnen van de wind te leven, want hoe Eric ook oplet, nooit ziet hij hen iets nuttigen . . . Dit zijn dingen die hij niet verwerken kan met zijn door de duizendjarige verlamde brein. Hij weet niet, dat deze wezens reeds lang een natuurlijke dood gestorven zijn en feitelijk niets meer zijn dan geesten, die hun lichamelijk omhulsel behouden hebben door het drinken van het levenswater. Ook weet hij niet dat hem een zelfde lot wacht, zo hij niet door een wonder uit de greep van de Oude kan geraken, vóórdat deze hem de eerste dosis van het levenswater toedient . . . Eigenlijk is Eric een beetje bang van zijn afzichtelijke kameraden en meestal doolt hij eenzaam door de spelonken of zit hij roerloos op de kleine hoogvlakte uit te kijken naar het diep beneden hem liggende land. En dan wordt hij meermalen door een vreemd gevoel bevangen, alsof hij daar wel eens meer geweest is; daar waar groene bomen zijn en wezens moeten leven zoals hijzelf . . .

En ver weg in de burcht van Dzilah, wacht Winonah tevergeefs op de terugkeer van haar man. In gedachten ziet zij zijn lachende gebruinde kop, en langzaam maakt zich een grote onrust van haar meester . . .

Reeds enkele maanden wacht Winonah nu op Erics terugkeer. Zij wordt ongerust om zijn lange uitblijven en ten einde raad besluit zij Dzilah's hulp in te roepen. De heks ontvangt haar in een grote zaal, waar zij in dikke boeken zit te studeren. Met een ijzige blik bekijkt zij het jonge meisje, maar deze laat zich daar niet door afschrikken en deelt haar het doel van haar komst mede. „Mijn blonde vriend is reeds lange tijd weg," beaamt de tovenares. „Maar," vervolgt zij, „hij kan nu reeds op de terugreis zijn . . . Wij kunnen hem iedere dag verwachten." Winonah is met dit antwoord niet tevreden en weet de heks over te halen in de glazen bol te kijken. „Wijs mij de weg, magische steen, waar ging de blonde Noorman heen?" Gespannen wachten de beide vrouwen af . . . Zij zien de zwarte bol langzaam verkleuren . . . maar dan schijnt het, als warrelen de kleuren opeens wild door elkaar . . . en plotseling, met een scherpe knal, springt het toverwerktuig uit elkaar . . . Dzilah zowel als Winonah is zeer geschrokken, want zij beseffen dat er iets vreselijks gebeurd moet zijn . . .

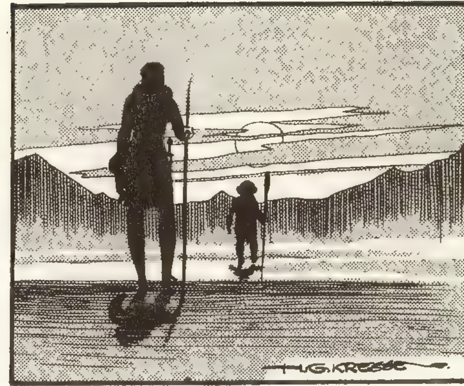
Al spoedig begrijpt Dzilah waardoor de glazen bol uit elkaar gespat is; Eric moet zich nog op de rots van de duizendjarige bevinden. De glazen bol wilde haar dit tonen, maar de bovennatuurlijke krachten van de Oude waren sterker dan de toverkracht van Dzilah, zodat de zwarte bol sprong. Maar dit deelt zij Winonah niet mee ... Deze vraagt toestemming om met haar twee vrienden Eric te gaan zoeken en tot haar verbazing stemt Dzilah toe. Nu Eric toch verloren is, wil zij zo spoedig mogelijk het meisje en de nieuwsgierige dwerg kwijtraken en dit is een mooie gelegenheid. „Ik geef u echter slechts de dwerg mee," zegt zij. Pum-Pum kijkt Winonah smekend aan en daar zij het kleine kereltje niet wil laten blijken dat zij niet veel van zijn hulp verwacht, gaat zij met een gedwongen lachje akkoord.

Inmiddels gaat het leven op de rots zijn gewone gang ... Eric doodt de tijd met dobbelspelen en heeft na lang zoeken een tweetal vrienden gemaakt, die van alle akelige wezens nog de meest menselijke schijnen ... Dit zijn twee van Dzilah's dapperen, die enkele jaren geleden voor haar getracht hebben het water des levens te bemachtigen en evenals Eric en de anderen faalden ... Maar dit weet onze held niet. Hoe langer hij op de rots vertoeft, des te meer begint hij last te krijgen van de hevige koude. Om de een of andere reden wil de duizendjarige niet dat er een vuurtje ontstoken wordt en meermalen ligt de Noorman rillend van de koude op zijn leger ...

Soms krijgt hij het gevoel, dat hij nog iets doen moet, iets wegbrengen of zoiets en dan kijkt hij verlangend naar de horizon, alsof daar de oplossing ligt van het raadsel ... Maar zijn geest is dof en verlamd door de Oude en niets kan hij zich meer herinneren ...

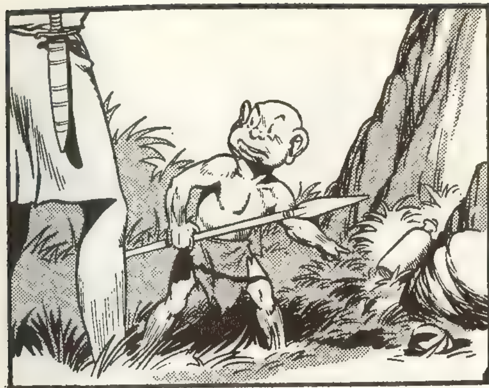

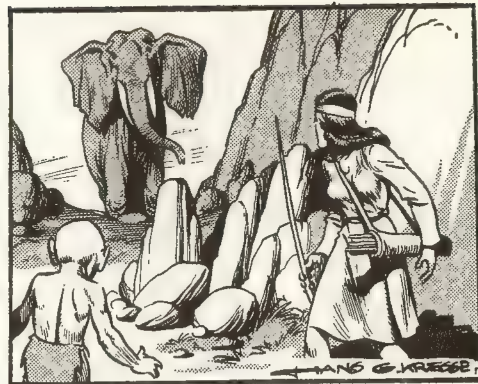

Intussen zijn Winonah en de dwerg op weg gegaan om Eric te zoeken. Zij volgen de zelfde weg die de Noorman genomen heeft en welke Dzilah hen nogmaals uitgestippeld heeft. Oplettend spieden zij in het rond in de hoop een teken van leven van hun vriend te vinden. Het enige dat zij ontdekken zijn de overblijfselen van een klein vuurtje . . .

Enkele dagen later vinden zij het lijk van een grote krokodil op de oever van de rivier, die zij over moeten steken. Ook dit is een aanduiding dat Eric hier voorbij is gekomen. Maar alles wijst erop, dat dit op de heenreis gebeurd moet zijn en tot nog toe zijn zij er niet in geslaagd aanwijzingen te vinden, die er op kunnen duiden, dat de Noorman ook de terugweg afgelegd heeft. Nu en dan roepen zij luid zijn naam, maar steeds zonder resultaat. Zo vervolgen zij hun tocht; na een week komen zij in de nabijheid der bergen . . . en nog steeds geen spoor van Eric. Bij zonsondergang leggen zij een klein vuurtje aan. Na een konijneboutje genuttigd te hebben, leggen zij zich te rusten en vallen in een weldadige slaap . . .

De volgende morgen vervolgen Winonah en de dwerg hun tocht. Als zij de eerste uitlopers van het gebergte bereikt hebben is opletten weer de boodschap. Mogelijk is Eric hier verongelukt. Maar hoe zij ook zoeken, van de Noorman ontbreekt ieder spoor . . .
Winonah en de dwerg steken de bergpas over, waar Eric op zijn reis de olifant achtergelaten heeft en het tweetal begint de eindeloze klim naar de zwarte rots. Hoewel de zon onbarmhartig schijnt, is de wind snijdend koud. Tenslotte bereiken zij het tafelland, waaruit als een dreiging de zwarte rots van het levenswater omhoogrijst. En daar doet de dwerg zijn ontdekking: half verscholen tussen het mos zien zij een flesje liggen . . . het flesje met het levenswater, dat Erics hand ontviel op het ogenblik dat hij in de macht van de Oude geraakte! „Tot hier is hij dus gekomen," fluistert Winonah, maar bijna gelijktijdig verscheurt een wild gekrijs en gebrul de stilte . . . Dodelijk verschrikt draaien Winonah en de dwerg zich om en tot hun niet geringe ontsteltenis zien zij een monsterachtig groot dier met flapperende oren, luid trompetterend op hen afkomen . . . en in haar angst slaakt Winonah een kreet. „Eric!" gilt zij. Terwijl zij het flesje met levenswater laat vallen, rent zij, gevolgd door de dwerg, met grote sprongen de rotstrap op . . .

Als Winonah in haar angst om Eric roept, geheel vergetend dat hij haar tóch niet helpen kan, zit de Noorman als gewoonlijk op het rotsplateau. Hij hoort het getrompetter van de olifant en de verschrikte kreet van Winonah. Eén seconde verheldert zijn blik . . . Die stem, het is alsof die hém roept . . . Ook komt het trompetteren hem bekend voor. Onrustig staat Eric op en een verwilderde blik komt in zijn levenloze ogen . . .
Intussen zijn Winonah en de dwerg erin geslaagd, buiten het bereik van de grote olifant te blijven door de ruwe stenen trap op te lopen.

Daar de doorgang te nauw is, kan de olifant hen hier niet volgen. Met kloppend hart bekijkt het tweetal het machtige dier, maar dan wenden zij zich om en beginnen de bestijging van de lange trap. Beiden rillen van de kou . . . Op het kleine plateau aangekomen besluit Pum-Pum eerst de donkere nis te verkennen en geluidloos verdwijnt hij in het duister. Achter de hoek van de spelonk wijkt de dwerg verschrikt terug. Hij kan ternauwernood een kreet van afgrijzen onderdrukken. Want daar vlak naast de duizendjarige Oude zit zijn held, Eric de Noorman, als een levende dode . . .

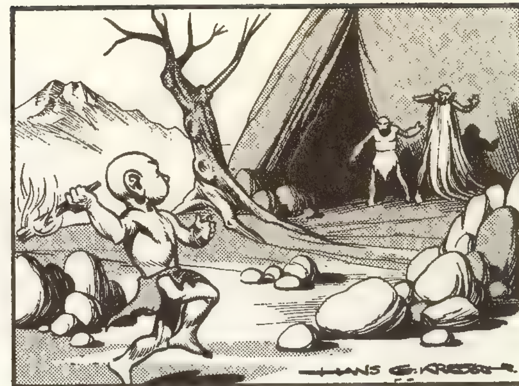

Ontsteld door zijn ontdekking rent Pum-Pum terug de spelonk in. Hij deelt zijn bevindingen aan Winonah mede. „Wij moeten hem redden, of hij is voorgoed verloren," stamelt het meisje. „O, waarom was hij niet sterk genoeg om de verleiding te weerstaan?" Het tweetal pijnigt zich de hersens om een middel te vinden om Erics betovering te verbreken, maar tegen de wijsheid en de krachten van deze duizendjarige staan zij immers machteloos ....

Inmiddels beginnen zij de koude steeds heviger te voelen en daarom besluiten zij een vuurtje te maken. De dwerg raapt wat dode takken bij elkaar en met behulp van enkele pijlen uit de koker van Winonah lukt het de vlam er in te steken. Dankbaar zien zij de rook opkringelen en reeds voelen zij de behaaglijke warmte van het vuurtje. De rook wordt echter door de wind de spelonk in gedreven en het duurt niet lang of de duizendjarige Oude ruikt, dat ergens een vuurtje gestookt wordt. Onmiddellijk raakt hij in een angstige opwinding ... Om de een of andere reden is hij bevreesd voor de rook. Hij raast en tiert, en op zijn bevelen rent een aantal afzichtelijke mannen de spelonk in, om de aanstichter van dit kwaad te pakken te nemen.

Aangewakkerd door de wind laait het vuurtje knetterend op. Dicht eromheen geschaard koesteren Winonah en Pum-Pum zich aan de warmte . . . Plotseling zien zij een aantal afgrijselijke wezens uit de spelonk stormen. Verschrikt springen zij op en de dwerg krijgt bijna een toeval als hij deze gedrochten ziet. Met woeste kreten stormen zij op het tweetal af en dan gebeurt er iets onverwachts: nabij de vlammen worden de wezens eensklaps doorschijnend en lossen, onder het slaken van akelige kreten, in het niet op . . . Het enige dat overblijft is een grote dikke nevel, die nu door de wind de spelonk weer ingedreven wordt. Ontzet hebben Winonah en de dwerg toegezien . . . tot Winonah een idee krijgt. Als deze mannen oplossen in het vuur, dan gebeurt misschien wel hetzelfde met de duizendjarige Oude, als hij met vlammen in aanraking komt! Kort geeft zij Pum-Pum enkele bevelen en er komt een brede glimlach op het bolle gezichtje van de dwerg. Vastberaden grijpt het kereltje een brandende tak en hiermee gewapend rent hij de spelonk door, tot hij aan de andere kant van aangezicht tot aangezicht staat met de Oude. Op het zien van het kleine mannetje met de laaiende fakkel in zijn handen, slaakt de Oude een jammerlijke gil en houdt afwerend zijn handen voor het gelaat. Met een grote boog werpt Pum-Pum de fakkel op de duizendjarige toe . . .

De fakkel suist knetterend door de lucht en gespannen kijken Pum-Pum en Winonah toe. Ook Eric kijkt belangstellend de fakkel na . . . De duizendjarige Oude slaakt angstige kreten en tracht weg te lopen, maar zijn benen zijn veel te zwak en wanhopig zwaait de Oude met zijn magere armen . . . Met een luide plof valt de fakkel voor de voeten van de duizendjarige en nu gebeurt er wat Winonah al vermoedde: een geweldige rookzuil omhult de Oude. Hij wordt doorschijnend en men ziet ten laatste niets anders meer dan een doorzichtig geraamte. Het water des levens, dat deze Oude zolang tot voornaamste bestanddeel van zijn lichaam diende, verdampt door de hitte der vlammen. De oude man lost op in een dikke witte nevel. Nu is slechts zijn spookachtige kop nog zichtbaar en dan, met een laatste jammerlijke gil, verdwijnt de Oude van de rots, de duizendjarige, in het niet . . .

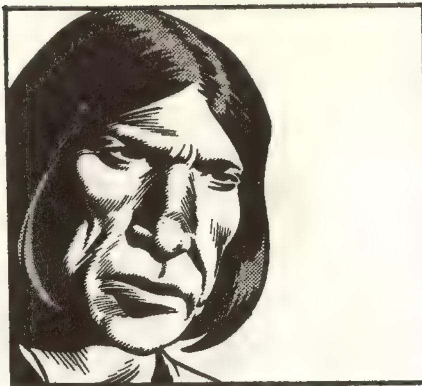

Op het ogenblik dat de Oude zijn laatste erbarmelijke gil slaakt, herkrijgt Eric zijn geheugen . . . Verbijsterd kijkt hij om zich heen . . . Hij staat te midden van een ondoordringbare nevel . . . Als deze langzaam optrekt ziet hij Winonah en de dwerg voor zich staan. Het weerzien is — hoe kan 't anders — lang en hartelijk. „Ik ben zo blij, dat ik je terug heb," fluistert Winonah. „De kracht van de Oude is gebroken. Het was vreselijk. Hij ging in rook op." De dwerg staat er glunderend bij te kijken. Per slot van rekening was híj het toch die de fakkel wierp en zo aan alles een eind maakte! Nu kijken de drie vrienden eens om zich heen . . . Alles is verdwenen, de dode boom, die voor de ingang naast de bron stond, de spelonk, de bron met het water des levens, de akelige wezens . . . de oude bewaker van het levenswater . . . Alles is verdampt door de hitte van het vuur, omdat alles, de wezens, de boom, de Oude, slechts leefden door het levenswater . . .

Dan doet een gekuch hen opkijken en uit de schaduw van de rots treden twee gestalten te voorschijn . . .

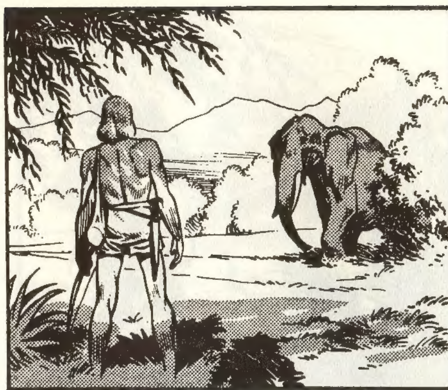

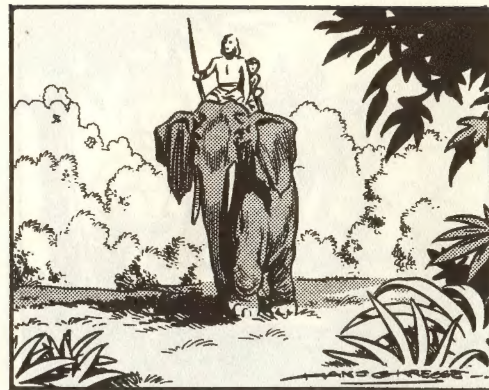

Ogenblikkelijk herkent Eric de twee mannen. Het is het tweetal waarmee hij vriendschap had gesloten toen hij nog in de ban van de Oude verkeerde. Zij zijn niet in rook opgegaan, omdat zij nog geen natuurlijke dood gestorven waren. Wél merkt Eric dat zij er opeens veel ouder uitzien . . . „Wij zijn u dankbaar," spreekt een der mannen. „U hebt ons gespaard voor een vreselijk lot. Jaren geleden stuurde Dzilah ons hierheen om het levenswater te bemachtigen. Wij zijn er niet in geslaagd en nu is de bron verdwenen. Wij durven niet meer terug te keren, want Dzilah zou ons zwaar straffen.

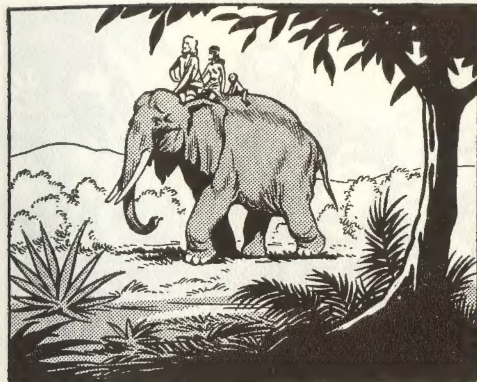
De beide mannen raden ook Eric en zijn gezelschap aan, niet terug te gaan naar Dzilah, daar zij, volgens hen, een gevaarlijke heks is. „Zij zal u betoveren," besluit de spreker. Maar Eric haalt lachend de schouders op. Dat is mij één keer overkomen, maar dat zal mij geen tweede keer gebeuren," zegt hij en daarbij blijft het.

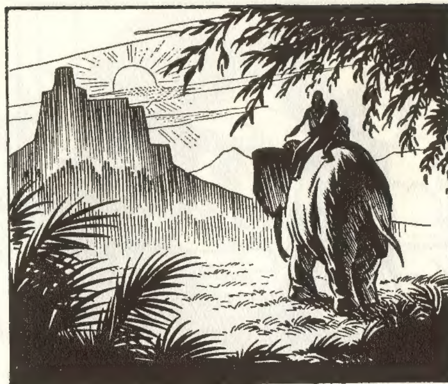

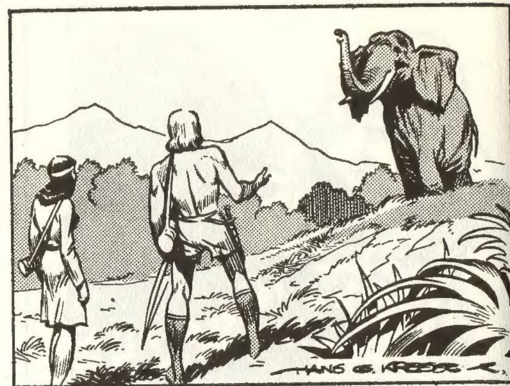

Als zij afscheid van de mannen genomen hebben en deze uit het gezicht verdwenen zijn, zegt Winonah zachtjes: „Aan de voet van de zwarte rots heb ik een klein flesje gevonden. Zat daar het water des levens in?" Verblijd geeft Eric een bevestigend antwoord en na een korte speurtocht vinden zij inderdaad het flesje terug. Het levenswater zit er nog in. Gelukkig was het te ver van de hitte van het vuur verwijderd om te verdampen.
Dan herinnert Eric zich opeens de olifant waarmee hij een groot gedeelte van zijn tocht aflegde. Op zijn vraag of Winonah iets van het beest bespeurd heeft, knikt zij bevestigend en verheugd laat onze Noorman een roep horen. Het duurt niet lang, of het logge beest verschijnt en hoewel Pum-Pum eerst erg verschrikt kijkt, en ook Winonah niet op haar gemak is, weet Eric zijn vrienden gerust te stellen. Met enige moeite gelukt het hun op de rug van het dier te komen en nu gaat de tocht voort in de richting van de burcht van Dzilah, de heks...

Dagen achtereen trekt het vreemde gezelschap door het oerwoud. Zij hebben geen last van overvallen door wilde dieren. Daarvoor is de machtige olifant een waarborg. Pum-Pum zit met een angstig gezicht achterop en houdt zich krampachtig aan Winonah vast, die zich op haar beurt weer met een onzeker gevoel aan Eric vastklemt. Maar ondanks het onwennige valt geen van drieën van de rug van de olifant, gelukkig, en de tocht wordt zonder noemenswaardige gebeurtenissen voortgezet. Na bijna een week komt de burcht van Dzilah in zicht en bij het zien van het onheilspellende bouwwerk weigert de olifant opeens verder te gaan. „Wéér de invloed van Dzilah," denkt Eric. Hoe hij hem ook aanzet, het dier verroert geen poot meer en ten einde raad besluiten de drie vrienden maar het laatste gedeelte van de tocht te voet af te leggen. Nog een keer tracht Eric de olifant mee te lokken, maar met een klagend getrompetter weigert het dier. Zijn kleine oogjes staren de drie vrienden na en dan verdwijnt het met een laatste gesnuif in de wildernis .

Winonah is 'n beetje verontrust door het gedrag van de olifant. Volgens haar heeft Dzilah er beslist iets mee te maken. Al wil Eric 't niet toegeven, diezelfde gedachte had hij óók . . . Langzaam vervaagt dit denkbeeld echter. De zon is bijna achter de horizon verdwenen, als zij hun kamp in de wildernis opslaan en nog één keer slapen zij onder de sterrenhemel.
De volgende morgen vroeg zetten zij de tocht voort en tegen de middag staan zij voor de poort van de burcht. Eric blaast een paar maal op de hoorn en langzaam zwaait de deur open. Onder begeleiding van een paar krijgers begeven zij zich naar de tovenares. Deze kijkt verbaasd op bij het zien van Eric en zijn gezelschap. Zij waande het drietal reeds lang dood . . . Nu kijkt zij Eric met meer dan gewone hartelijkheid aan; Winonah verwaardigt zij met geen blik.
Eric overhandigt de tovenares het flesje met het kostbare levenswater en een lachje krult haar mond. „Gij zijt een held, mijn vriend," zegt ze lieftallig. Met een onbehaaglijk gevoel kijkt Winonah haar aan. Die toon bevalt haar niet.

De schone Dzilah is een en al vriendelijkheid, nu Eric haar 't levenswater gebracht heeft. Zij draagt er zorg voor, dat het de drie reizigers aan niets ontbreekt na hun lange tocht. Eric begint te geloven dat hij zich in haar vergist moet hebben. De mannen, die hij op de rots ontmoette, hebben het in ieder geval bij het verkeerde eind gehad!

„Ik zal u rijkelijk belonen," glimlacht Dzilah zoetsappig en Eric antwoordt: „Geen beloning verlang ik, Dzilah. Slechts verlof met mijn vrouw en mijn kleine vriend naar mijn land terug te keren! Weer glimlacht de tovenares. Zij gaat Winonah en Eric voor naar een luxueus vertrek en nodigt hen uit te gaan zitten. „Gij hebt mij een grote dienst bewezen," zegt zij zachtjes. „Gij moet wel een dapper man zijn, want gij hebt bereikt, wat nog niemand voor u bereikt heeft . . ." en liefkozend bekijkt zij beurtelings Eric en het flesje met het levenswater.

Op verzoek van Dzilah vertelt Eric nu zijn avonturen en tot besluit vraagt hij: „Wanneer kunnen wij naar mijn land vertrekken?" Dzilah glimlacht beminnelijk en antwoordt: „Ge zoudt mij een eer bewijzen, nog enige tijd mijn gast te willen zijn, maar zo ge mijn uitnodiging afwijst, het zij zo . . . Als beloning voor de dienst die ge mij bewees, moogt ge vertrekken wanneer ge wilt . . . en dan begeleiden mijn zegewensen u en de uwen . . .